

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobkyně

M. Z.

zastoupena JUDr. Andreou Maláskovou, advokátkou
se sídlem nám. Komenského 124, Tišnov

proti

Ministerstvo životního prostředí

žalovanému

se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2015, č.j. 244/560/15, 8518/ENV/15,
sp. zn. OL 5/2015,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný změnil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oddělení ochrany lesa oblastního inspektorátu Brno (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 12. 2014, sp. zn. ČIŽP/47/OOL/SR01/1413599, č.j. ČIŽP/47/OOL/SR01/1413599.007/14/BBV, jímž bylo ve výroku 1) žalobkyni uloženo dle § 3 odst. 2 zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o ČIŽP“), za nedostatky na funkcích lesa, zjištěné během šetření správního orgánu I. stupně dne 20. 8. 2014 a následné kontroly, konané dne 4. 9. 2014 na lesním pozemku p. č. XXX/X v k. ú. K., spočívající v neoprávněném záboru lesní půdy uložením výkopové zeminy na uvedený lesní pozemek na ploše cca 175 m², opatření k nápravě: Odstranit nezákonný stav lesa zjištěný v jižní části lesního pozemku p. č. XXX/X v k. ú. K. (lesní porost 442 Hb10), na ploše o výměře cca 175 m², která byla od června letošního roku využívána k jiným účelům než pro plnění funkcí lesa, a to k nepovolenému záboru porostní půdy uložením výkopové zeminy v odhadovaném objemu navážky cca 150 m³, do šesti měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. Ve výroku 2) rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“).
2. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že v šestém řádku výrokové části 1.) mezi slovní spojení „Odstranit nezákonný stav lesa“ a „zjištěný v jižní části pozemku p. č. XXX/X v k. ú. K.“ vložil text: „kterým v důsledku neplnění povinností hospodařícího vlastníka lesa dle § 13 odst. 1 a § 11 odst. 2 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích, ve znění rozhodném (dále jen „lesní zákon“) dochází k ohrožování životního prostředí v lesích; a dále vzhledem k nesprávně odhadnutému objemu uložené navážky nahradil slovní spojení „v odhadovaném objemu navážky cca 150 m³“ uvedené na konci osmého řádku výrokové části 1), nahradil na základě exaktního výpočtu (plocha navážky 175 m² násobená průměrnou mocností navážky cca 0,4 m dává cca 70 m³, nikoliv 150 m³) za slovní spojení: „v objemu navážky 70 m³“. Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že výrok 1) rozhodnutí správního orgánu I. stupně je formulován nejasně, je neurčitý, a tudíž i fakticky neuskutečnitelný a nevykonatelný. Správní orgán I. stupně a žalovaný použili výrazy *cca 175 m²*, *odhadovaný* objem a *cca 70 m³*, aniž by provedli objektivně měřitelná zjištění o výměře plochy a objemu navážky. Výroková část současně neobsahuje zákonem stanovené náležitosti, konkrétně ustanovení právního předpisu, podle nichž bylo rozhodováno.
4. Nesouhlasila se závěrem, že pozemek p. č. XXX/X v k. ú. K. je pozemkem určeným k plnění funkcí lesa dle § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona. Rozhodný je faktický stav

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

pozemku, nikoli jeho označení a zařazení do evidencí a plánů. Faktickým stavem pozemku se však správní orgány nezabývaly a vycházely toliko ze skutečnosti, že pro daný pozemek je zpracována Lesní hospodářská osnova Tišnov.

5. Zdůraznila, že žalovaný bez provedení dokazování došel k odlišným skutkovým závěrům, zejména ohledně objemu navážky, než k jakým došel správní orgán I. stupně.
6. Vytkla správními orgány, že nemohly učinit závěr o neoprávněnosti záboru pozemku ani o rozsahu navážky, neboť jim nebyl znám stav pozemku před navážkou. Poukázala na to, že na pozemek působí odpadní a dešťové vody, přičemž kontrolovaný stav byl pravděpodobně způsoben vodou z přívalových dešťů, které z důvodu absence kanalizace pozemek zasáhly, a také nesprávným rozšířením a prohloubením koryta Kalského potoka v roce 2012.
7. Dále namítala, že pokud došlo k ukládání výkopové zeminy a kamení na pozemek v jejím vlastnictví, stalo se tak bez jejího souhlasu a vědomí. Navíc v řízení nebylo prokázáno ani ukládání zeminy ani rozsah jejího návozu na pozemek. Opatření k nápravě tak nemělo být uloženo žalobkyni, nýbrž osobě, která užívala pozemek v rozporu s § 11 odst. 4 lesního zákona. Žalobkyně povinnosti uložené lesním zákonem neporušila.
8. Žalobkyně navrhla soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil k dalšímu řízení.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 11. 11. 2015 uvedl, že v dané věci byly naplněny požadavky § 67 až § 69 správního řádu. Žalovaný přepočtem zjistil, že objem navážky není 150 m³, nýbrž 70 m³, tudíž tuto zřejmou nesprávnost opravil. Vycházel z parametrů navážky uvedené v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nejednalo se o rozdílný skutkový závěr. Výpočet vycházející z plošného dotčení pozemku, výšky, tvaru a sklonu navážky považoval za dostatečný a určení místa, kde se navážka nachází a odkud má být odstraněna, za jednoznačné. Poukázal na to, že odvolací řízení tvoří s řízením před správním orgánem I. stupně neoddělitelný celek a že v odvolacím řízení byl výrok 1) rozhodnutí správního orgánu I. stupně doplněn o příslušná ustanovení lesního zákona.
10. Trval na tom, že pozemek p. č. XXX/X v k. ú. K. je pozemkem určeným k plnění funkcí lesa, neboť byl zařazen do lesních hospodářských osnov.
11. Vysvětlil, že v dané věci nebyla rozhodující znalost správních orgánů o stavu pozemku před navážkou, úprava koryta Kalského potoka v roce 2012 ani absence kanalizace. Odmítl, že by stav pozemku byl vyvolán působením odpadních či dešťových vod, neboť byl zapříčiněn záměrnou lidskou činností spočívající v nedovoleném uložení navážky, která může sesuvem a splachem ohrozit lesy okolních vlastníků. Absence kanalizace či nesprávné rozšíření a prohloubení koryta Kalského potoka nemohly navážku ospravedlnit.
12. Uvedl, že žalobkyně je jako vlastník lesa jedinou osobou, která v lese může hospodařit; své právo nikomu nepostoupila. Přesto účinně nezabránila umístění navážky a neučinila kroky k jejímu odstranění. Žalobkyně je tak osobou aktivně legitimovanou k uložení opatření k nápravě, neboť má dle § 32 odst. 1 písm. a), odst. 6 lesního zákona jako vlastník lesa povinnost předcházet a zabránit působení škodlivých činitelů na les a povinnost hospodařit takovým způsobem, který neohrožuje lesy sousedních vlastníků. Tyto povinnosti nesplnila.
13. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

III.

Obsah správního spisu

14. Ze Záznamu o úkonech předcházejících kontrole ze dne 20. 8. 2014 vyplývá, že týž den bylo pracovníky správního orgánu I. stupně provedeno inspekční šetření na pozemku p. č. XXX/X v k. ú. K. ve vlastnictví žalobkyně. Bylo zjištěno, že v jižní části tohoto pozemku byl proveden zábor neoprávněným uložením výkopové zeminy v délce cca 35 m, šířce cca 5 m a odhadované mocnosti 0,30 – 0,50 m. Z Protokolu o kontrole ze dne 4. 9. 2014 soud zjistil, že správním orgánem I. stupně byla provedena kontrola na pozemku p. č. XXX/X v k. ú. K., přičemž v daném protokolu je konstatováno neoprávněné ukládání výkopové zeminy a kamení na tento lesní pozemek, které je v rozporu s § 11 odst. 1, 2, 4 a § 13 odst. 1 lesního zákona.
15. Rozhodnutím ze dne 12. 12. 2014 správní orgán I. stupně uložil žalobkyni opatření k nápravě dle § 3 odst. 2 zákona o ČIŽP spočívající v odstranění nezákonného stavu zjištěného v jižní části lesního pozemku p.č. XXX/X v k. ú. K., spočívající v nepovoleném záboru porostní půdy uložením výkopové zeminy. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně vycházel ze skutečností zjištěných během inspekčního šetření dne 20. 8. 2014 a kontroly dne 4. 9. 2014. Konstatoval, že při kontrole byla změřena a do protokolu zaznamenána délka i šířka plochy navážky a její mocnost. Přičemž takto zjištěné veličiny nebyly ze strany žalobce sporovány. Dále zjistil, že charakter navážky je odlišný od stávající zeminy, na které je patrná humusová vrstva ve svrchním půdním horizontu a na níž neabsentuje bylinná vegetace. Rovněž i na stromech je patrné zasypání jejich oddenkových částí navážkou. Uložením navážky tak došlo k negativnímu ovlivnění půdní složky lesního ekosystému a ke znehodnocení bylinné a keřovité vegetace, příp. přirozeného zmlazení lesních dřevin ve spodní etáži lesního porostu, dále zasypání oddenkových částí zde stojících stromů, tedy k neoprávněnému užívání lesní půdy k jiným účelům než pro plnění funkcí lesa. Poukázal na odpovědnost vlastníka lesního pozemku za jeho stav a na zákaz využít lesní pozemky určené k plnění funkcí lesa k jiným účelům. Konstatoval, že žalobkyně je povinna řádné péče o les a usilovat při hospodaření v lese o to, aby funkce lesa byly zachovány, těmto povinnostem však nedostála. Námitku žalobkyně týkající se technicky nesprávného rozšíření a prohloubení koryta Kalského potoka odmítl s tím, že nesouvisí s předmětem řízení, jímž je neoprávněný zábor půdy, způsobený uložením výkopové zeminy. Dále odmítl námitku porušení práva žalobkyně na seznámení se s podklady, jelikož žalobkyně byla usnesením ze dne 15. 10. 2014 vyzvána k seznámení se s podklady ve věci; dne 11. 11. 2014 právní zástupce žalobkyně nahlédl do spisu; dne 2. 12. 2014 obdržel správní orgán I. stupně vyjádření právního zástupce žalobkyně k podkladům ve spise.
16. O odvolání žalobkyně ze dne 5. 1. 2015, v němž argumentovala obdobně jako v podané žalobě, rozhodl žalovaný dne 31. 7. 2015 žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění žalovaný k výrokové části rozhodnutí konstatoval, že správní orgán I. stupně uvedl nesprávný odhadovaný objem navážky 150 m³, když správně mělo být uvedeno 70 m³. Výrok považoval za určitý, neboť v něm byla identifikována osoba, které bylo opatření k nápravě uloženo; místo, kde má být náprava provedena, včetně výměry dotčené plochy lesa i objem navážky. Upozornil na to, že právní zástupkyně žalobkyně byla s předmětem řízení (navážkou) při kontrole dne 4. 9. 2014 fakticky obeznámena. Z protokolu o této kontrole vyplývají jednoznačně parametry navážky, její délka cca 35 m; šířka cca 5 m;

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

mocnost 0,3 – 0,5 m; správný objem cca 70 m³; taktéž zde byla uvedena lokalizace navážky (porostní skupina 442 Hb10) na ploše o výměře cca 175 m². Poukázal na to, že součástí správního spisu byla jak fotodokumentace, tak porostní mapa a ortomapa, v nichž bylo umístění navážky zakresleno. Připustil, že výroková část obsahovala toliko slovní popis příslušných zákonných ustanovení lesního zákona, tudíž ji v souladu se zásadou procesní ekonomie sám doplnil. Konstatoval, že nemá pochyb o tom, že pozemek p. č. XXX/X v k. ú. K. je pozemkem určeným k plnění funkcí lesa dle lesního zákona, jelikož jinak by pro něj nebyla v souladu s § 25 odst. 1 lesního zákona zadána a zpracována lesní hospodářská osnova. Navíc před umístěním navážky dotčená část pozemku funkce lesa plnila, neboť z něj vyrůstaly vzrostlé stromy a bylo tam vytvořeno keřové a bylinné patro, jak je patrné z vegetace bezprostředně navazující na navážku. Navážka v podobě volně sypané výkopové zeminy představuje ohrožení životního prostředí v lesích a možné ohrožení lesů ostatních vlastníků. Poukázal na povinnosti vlastníka lesního majetku obsažené v § 32 odst. 1 a 6 a také v § 13 odst. 1 a § 11 odst. 2 lesního zákona. Zdůraznil, že hospodářící vlastník lesa, tj. žalobkyně, je povinen usilovat o zachování funkcí lesa. Žalobkyně je tak aktivně legitimována ke zjednání nápravy závadného stavu. Upozornil, že žalobkyně nikterak v řízení neosvědčovala, že by se snažila vzniku protiprávního stavu zabránit. Žalobkyně je tak povinna napravit nezákonný stav bez ohledu na to, kdo jej způsobil, neboť je třeba rozlišovat odpovědnost za vznik protiprávního stavu lesa a odpovědnost za odstranění takového stavu. Ve shodě se správním orgánem I. stupně považoval pro posouzení věci za irrelevantní tvrzení žalobkyně, že protiprávní stav lesa byl vyvolán dešťovou vodou či odpadní vodou v důsledku absence kanalizace.

IV.

Posouzení žaloby

17. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
18. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
19. Žaloba není důvodná.
20. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
21. Podle § 3 odst. 2 zákona o ČIŽP Inspekce vyžaduje odstranění a nápravu zjištěných nedostatků, jejich příčin a škodlivých následků a ukládá opatření k jejich odstranění a nápravě.
22. Podle § 3 odst. 1 lesního zákona pozemky určené k plnění funkcí lesa jsou
 - a) pozemky s lesními porosty a plochy, na nichž byly lesní porosty odstraněny za účelem obnovy, lesní průseky a nezpevněné lesní cesty, nejsou-li širší než 4 m, a pozemky, na nichž byly lesní porosty dočasně odstraněny na základě rozhodnutí orgánu státní správy lesů podle § 13 odst. 1 tohoto zákona (dále jen "lesní pozemky"),
 - b) zpevněné lesní cesty, drobné vodní plochy, ostatní plochy, pozemky nad horní hranicí dřevinné vegetace (hole), s výjimkou pozemků zastavěných a jejich příjezdních komunikací, a lesní pastviny a políčka pro zvěř, pokud nejsou součástí zemědělského

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

půdního fondu¹) a jestliže s lesem souvisejí nebo slouží lesnímu hospodářství (dále jen "jiné pozemky"). U těchto pozemků může orgán státní správy lesů nařídít označení jejich příslušnosti k pozemkům určeným k plnění funkcí lesa.

23. Podle § 11 odst. 2 lesního zákona vlastník lesa je povinen usilovat při hospodaření v lese o to, aby nepoškozoval zájmy jiných vlastníků lesů a funkce lesa byly zachovány (plněny rovnoměrně a trvale) a aby byl zachován (chráněn) genofond lesních dřevin.
24. Podle § 13 odst. 1 lesního zákona veškeré pozemky určené k plnění funkcí lesa musí být účelně obhospodařovány podle tohoto zákona. Jejich využití k jiným účelům je zakázáno. O výjimce z tohoto zákazu může rozhodnout orgán státní správy lesů na základě žádosti vlastníka lesního pozemku nebo ve veřejném zájmu.
25. Podle § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
26. Soud k námitce neurčitosti a neúplnosti výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně konstatuje, že výroková část rozhodnutí musí obsahovat mimo jiné řešení otázky, která je předmětem řízení, a právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno.
27. Dle názoru soudu je předmět řízení ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně řádně vymezen. Z výrokové části je totiž zcela zřejmé, že žalobkyni bylo uloženo opatření k nápravě spočívající v odstranění protiprávního stavu na pozemku p. č. XXX/X v k. ú. K. v jeho jižní části, který je ve vlastnictví žalobkyně a na který byla neoprávněně navedena výkopová zemina (navážka). Správní orgány srozumitelně a určitým způsobem navážku, která má být žalobkyní odstraněna, přímo ve výrokové části rozhodnutí specifikovaly, a to uvedením místa, kde se navážka nachází [tj. v jižní části lesního pozemku p. č. XXX/X v k. ú. K. (lesní porost 442 Hb10), na ploše o výměře cca 175 m²] a jejím charakterem [tj. výkopová zemina]. S ohledem na výše uvedené vymezení navážky nebylo nutné, aby správní orgány při ukládání opatření k nápravě zcela přesně určily i objem navážky. Naopak soud považuje za logické, že objem navážky byl určen s ohledem na zásadu hospodárnosti a rychlosti řízení odhadem. Stejně tak soud shledal dostatečně určité ve výroku rozhodnutí odhadované výměry plochy navážky, když během kontroly dne 4. 9. 2014 byly zjištěny rozměry plochy navážky cca 35 m v délce; cca 5 m v šířce; o mocnosti 0,3 – 0,5 m; o objemu cca 70 m³. Pro uložení opatření k nápravě nebylo nutné stanovit konkrétní množství navážky přesným exaktním měřením její plochy a objemu, žalobkyně totiž byla povinna odstranit z pozemku p. č. XXX/X v k. ú. K. veškerou výkopovou zeminu, jež byla neoprávněně navedena na jeho jižní část. Stanovení plochy a objemu navážky odhadem tak nemohlo mít žádný vliv na vykonatelnost a uskutečnitelnost opatření k nápravě, které bylo žalobkyni uloženo.
28. Co se týče námitky absence příslušných zákonných ustanovení právních předpisů ve výroku správních rozhodnutí, soud předně ve shodě s žalovaným upozorňuje, že řízení vedené před správním orgánem I. stupně a řízení před odvolacím správním orgánem představují jeden celek (srov. ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, například

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č.j. 4 As 48/2007-80, ze dne 26. 2. 2010, č.j. 4 Ads 123/2009-99, ze dne 17. 12. 2010, č.j. 7 As 70/2009-190, ze dne 31. 10. 2014, č.j. 6 As 161/2013-25 nebo ze dne 22. 11. 2017, č.j. 1 As 305/2017-32). Navíc žalobkyně v žalobní námitce nespecifikovala, jaká konkrétní zákonná ustanovení právních předpisů ve výrokové části absentují, a z jakého důvodu dovozuje neúplnost výrokové části. Nicméně soud z prvostupňového rozhodnutí zjistil, že správní orgán I. stupně ve výrokové části odkázal na § 2 a § 3 zákona o ČIŽP, dle nichž je příslušným správním orgánem ve věci, a také na § 3 odst. 2 zákona o ČIŽP, na základě kterého bylo žalobkyni uloženo opatření k nápravě a jehož uvedení ve výrokové části považuje soud za klíčové. Žalovaný nadto výrokovou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně řádně doplnil o příslušná ustanovení § 13 odst. 1 a § 11 odst. 2 lesního zákona, jelikož k nezákonnému stavu lesa mělo dojít právě v důsledku porušení povinností zakotvených v těchto ustanoveních. Ustanovení právních předpisů, která byla pro posouzení dané věci podstatná, jsou tak ve výrokové části žalobou napadeného rozhodnutí vypočtena řádně v souladu se zákonnými požadavky stanovenými v § 68 odst. 2 správního řádu.

29. Žalobkyně rovněž rozporovala charakter pozemku p. č. XXX/X v k. ú. K., konkrétně nesouhlasila s tím, že se jedná o lesní pozemek ve smyslu § 3 odst. 1 lesního zákona. Tvrdila, že pro posouzení jeho charakteru je rozhodný faktický stav posuzovaného pozemku, přičemž daný pozemek neplní funkce lesa. Soud nesouhlasí s názorem žalobkyně, že rozhodujícím kritériem pro určení toho, zdali pozemek je, či není lesním pozemkem, spočívá v jeho faktickém stavu. To by totiž ve svém důsledku znamenalo, že by vlastník lesního pozemku mohl libovolně měnit jeho charakter jen tím, že by fakticky změnil jeho stav. Pokud by soud přistoupil na argumentaci žalobkyně, došlo by ke změně charakteru pozemku pouze tím, že na něj byla neoprávněně uložena navážka. Takový závěr však odporuje smyslu a účelu lesního zákona, kterým je ochrana lesa, včetně lesních pozemků před jejich ohrožováním či poškozováním (srov. § 1 lesního zákona).
30. V této souvislosti poukazuje soud na odbornou literaturu k lesnímu zákonu, v níž je uvedeno, že se objevují i „*extrémní případy, kdy vlastník pozemku vykácí lesní porost a tvrdí, že pozemek neplní funkce lesa, protože se na něm nenachází lesní porost. O charakteru pozemku však zde není pochybnost, neboť odlesnění pozemku samo o sobě (ať již jde o právní, nebo protiprávní jednání) nemění jeho charakter, a nadále se proto jedná o pozemek určený k plnění funkcí lesa*“ (Drobník, J. Dvořák, P.: *Lesní zákon. Komentář*. Praha : Wolters Kluwer ČR, 2010, s. 304. ISBN: 978-80-7357-425-3.). Dále lze odkázat i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č.j. 1 As 24/2016-61, v němž se soud zabýval povahou rozhodnutí orgánů ochrany lesa, zda se jedná o pozemky určené k plnění funkce lesa dle § 3 odst. 3 lesního zákona, a konstatoval následující: „... *není možné vydat rozhodnutí podle citovaného ustanovení v případech, kdy je nesporné, že pozemky byly určeny k plnění funkce lesa, nikdy z této kategorie nebyly řádně vyňaty, a pouze jejich faktický stav neodpovídá stavu právnímu.*“. Nelze tedy bez dalšího učinit závěr o tom, že pozemek není lesním pozemkem ve smyslu lesního zákona, pouze s ohledem na jeho aktuální stav, byť by byl ve stavu, v němž by již neplnil či nemohl plnit funkce lesa.
31. V dané věci správní orgány při posuzování charakteru pozemku vycházely z výpisu z katastru nemovitostí, dle něhož je u pozemku p. č. XXX/X v k. ú. K. zanesena v části *druh pozemku* informace, že se jedná o *lesní pozemek*, a v části *způsob ochrany*, že se jedná o *pozemek určený k plnění funkcí lesa*. Dále správní orgány zjistily, což vyplývá z výpisů

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

z lesní hospodářské osnovy založených ve správním spise, že pozemek p. č. XXX/X v k. ú. K. je zahrnut v Lesní hospodářské osnově Tišnov. Lesní hospodářské osnovy se zpracovávají pro všechny lesy o výměře menší než 50 ha ve vlastnictví fyzických a právnických osob (§ 25 odst. 1 lesního zákona), přičemž lesem je třeba rozumět lesní porosty s jejich prostředím a pozemky určené k plnění funkcí lesa [§ 2 písm. a) lesního zákona]. Správní orgány však nevycházely toliko z formálního zařazení předmětného pozemku mezi lesní pozemky, neboť žalovaný na str. 6 žalobou napadeného rozhodnutí vysvětlil, že před uložením navážky pozemek plnil funkce lesa. Na pozemku totiž vyrůstají vzrostlé stromy a na pozemcích bezprostředně navazujících na navážku zjistil navazující vegetaci. Je tak zřejmé, že správní orgány neměly pochyb, že pozemek je lesním pozemkem, tedy pozemkem určeným k plnění funkcí lesa, a soud se s posouzením věci správními orgány zcela ztotožňuje. Toliko v důsledku uložení navážky neztratil pozemek p. č. XXX/X v k. ú. K. charakter lesního pozemku ve smyslu lesního zákona, a námitka žalobkyně proto neobstojí.

32. K námitce odlišného výpočtu objemu navážky žalovaným soud uvádí, že správní orgány vycházely z výměry pozemku, na němž se navážka nachází a z její mocnosti. Přičemž ve výrokové části 1) žalobou napadeného rozhodnutí byl v závorce uveden úplný výpočetní mechanismus objemu navážky. Žalovaný přitom opravil jen chybný výpočet objemu navážky provedený správním orgánem I. stupně tím, že odhadovaný objem navážky snížil ze 150 m³ na 70 m³. Rozporovala-li žalobkyně odhad učiněný správními orgány, který vycházel z výměry dotčené části pozemku (délka cca 35 m a šířka cca 5 m) a mocnosti navážky (0,3-0,5 m), nepřednesla jakékoli konkrétní argumenty, které by výpočet provedený žalovaným zpochybňovaly. Soud ze správního spisu zjistil, že žalovaný při opravě výpočtu vycházel ze skutečností, které vyplývaly z listin shromážděných ve správním spise správním orgánem I. stupně. Žalovaný při přepočítání velikosti objemu navážky neprováděl žádné vlastní měření objemu navážky a vycházel ze skutkového stavu zjištěného správním orgánem I. stupně. Nebylo proto zapotřebí v druhostupňovém řízení provést dokazování ani žalobkyni znovu vyzývat k tomu, aby se seznámila s týmiž podklady ve věci, neboť tak již učinila v řízení před správním orgánem I. stupně. Pokud žalovaný objevil chybu ve výpočtu provedeném správním orgánem I. stupně, bylo namístě ji opravit. Soud pro úplnost opakuje, že přesné stanovení objemu navážky nepovažoval vzhledem k uvedení místa, kde se nachází a jejího charakteru, za nezbytný předpoklad pro uložení opatření k nápravě dle § 3 odst. 2 zákona o ČIŽP.
33. Dále soud uvádí, že pro uložení opatření k nápravě nebyla potřebná znalost stavu lesního pozemku před uložením navážky. Soud považuje za vhodné poukázat na bod [23] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2013, č.j. 1 As 14/2013-47, ve kterém Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že „[p]ro správní orgány byl rozhodný stav lesa v době provádění inspekce, za který je podle lesního zákona odpovědný vlastník lesa.“. Skutečnost, že správní orgány nebyly obeznámeny se stavem lesa před uložením navážky, tak nebyla rozhodná pro oprávnění správních orgánů uložit opatření k nápravě nezákonného stavu lesa, který zjistily při inspekčním šetření dne 20. 8. 2014, resp. kontrole dne 4. 9. 2014.
34. Žalobkyně konečně v podané žalobě poukazovala na to, že zjištěný stav lesního pozemku byl zapříčiněn odpadní a dešťovou vodou, absencí potřebné kanalizace a nesprávným rozšířením a prohloubením koryta Kalského potoka v roce 2012. Rovněž se domnívala, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

opatření k nápravě by mělo být uloženo osobě, která na pozemek navážku neoprávněně uložila.

35. V této souvislosti soud opětovně poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2013, č.j. 1 As 14/2013-47, který v bodě [22] rozhodnutí shrnul, že „[l]esní zákon tedy povinnosti k obnově a výchově lesních porostů a k ochraně lesa výslovně zakotvuje jako povinnosti vlastníků lesa, nikoliv jako povinnosti osob, které poškození lesa svým jednáním způsobily. Jedná se tedy o objektivní odpovědnost vlastníka lesa, který je ve smyslu lesního zákona povinen jednak působit preventivně a jednak obstarat nápravu vzniklého nežádoucího stavu lesa, a to bez ohledu na to, zda jej sám způsobil či zavínil.“. A dále v bodě [23] rozhodnutí konstatoval, že „[j]e přitom irelevantní, kdo poškození lesa způsobil a správnímu orgánu v daném řízení ani nepřislušelo se těmito skutečnostmi zabývat. Správní orgány proto v této souvislosti vůbec nebyly příslušné posuzovat skutečnosti, které vedly ke schválení těžby, jak se domnívá stěžovatel. Pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení opatření k nápravě bylo rozhodné pouze posouzení, zda vlastníci lesa plní své povinnosti stanovené mu § 31 až 33 lesního zákona. Z inspekčního šetření přitom vyplynulo, že tyto povinnosti dlouhodobě neplnili; zjištěné nedostatky byly popsány v přezkoumávaných správních rozhodnutích.“. Uvedené závěry lze plně aplikovat i v nyní projednávané věci a soud nemá důvod se od nich odchýlit.
36. Soud tedy považuje za správný postup správních orgánů, které při zjištění nedostatků na lesním pozemku p. č. XXX/X v k. ú. K. představující porušení povinnosti vlastníka lesa dle lesního zákona (konkrétně § 32 odst. 1 a 6 a také v § 13 odst. 1 a § 11 odst. 2 lesního zákona), uložily žalobkyni jakožto vlastníku lesa opatření k nápravě dle § 3 odst. 2 zákona o ČIŽP. Pro uložení opatření k nápravě bylo zcela bez významu, zdali faktický stav pozemku zhoršují odpadní a dešťové vody, absence kanalizace a dřívější úprava koryta Kalského potoka. Rovněž pro jeho uložení nebylo rozhodující, jaká osoba navážku na lesní pozemek ve vlastnictví žalobkyně uložila, a zda tak činila proti vůli a bez souhlasu žalobkyně. Žalobkyně totiž odpovídá za nežádoucí stav lesa a je povinna jej napravit bez ohledu na to, kdo či co tento nežádoucí stav způsobil nebo způsobuje. Příčiny nežádoucího stavu lesa nemají na objektivní odpovědnost žalobkyně jako vlastníka lesního pozemku jakýkoli vliv.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
38. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. ledna 2019

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.